

mr symone gaasbeek-wielinga
vas-echtscheidingsbemiddeling
mr hans gaasbeek
strafzaken
advocaten en procureurs

telefoon (023) 531 86 57
telefax (023) 532 45 22
e-mail gaasadv@wxs.nl

nieuwe gracht 5a
2011 NB haarlem

03 NOV 1998

B33//1 van g

Bijlage 33

secretariaat:

nicole kok
robien scheltes
loes oostra

per post en telefax
Arrondissementsrechtbank
Sector Bestuursrecht
Postbus 956
2003 RZ HAARLEM
fax: 5126 690

Datum :

Dossiernr.:

Inzake 30 oktober 1998

Uw ref. hg/nk/987291

Valkenier/Defensie

uw kenmerk: procedurenummer 98/5064 WOB V00

Edelachtbaar College,

Graag doe ik u hierbij de gronden van het beroep van op-
gemelde zaak toekomen.

1. Appellant en zijn gemachtigde vinden het niet correct dat
Defensie, anders dan ter zitting op 5 juni jl. besproken
tussen partijen, geen behoorlijke notulen van de bezwaar-
schriftenbehandeling wenst te maken. Op grond van art. 7.7
van de A.W.B. is Defensie verplicht tot behoorlijke ver-
slaglegging van het besprokene.

Toelichting: ter terechtzitting heeft de Secretaris van de
Bezwaarschriftencommissie gevraagd of zij gebruik kon
maken van de notities van de gemachtigde, ter opstelling
van het verslag van de bezwaarschriftenzitting. De gemach-
tigde heeft daar slechts met de nodige aarzeling in toege-
stemd. Zelfs heeft hij nog meegedeeld dat hij desnoods
bereid was om uitgebreid de pleitnotities op kantoor te
laten uittikken (daarmee is de gemachtigde thans ook
doende). De gemachtigde heeft ernstig bezwaar dat de
Secretaris lukraak zijn kladnotities achter de beslissing
heeft gehecht en dat deze notities voortaan bij iedere
behandeling van de zaak in deze vorm op tafel komen en
naar diverse overheidsinstanties worden verspreid.

Echter de Secretaris van de Bezwaarschriftencommissie
heeft op specifiek verzoek van de gemachtigde geweigerd de
notulen alsnog aan te passen zodat de toelichting van
appellants gemachtigde alsnog in netjes/behoorlijk uitge-
werkte vorm bij de beslissing gevoegd kunnen worden.

Door de wijze van aanhechten van kladnotities aan het
vonnis vallen bovendien de teksten van de door appellant
geciteerde vonnissen weg. Bovendien zijn nadere discussies

die naar aanleiding van het behandelde ter zitting van de Bezwaarschriftencommissie gevoerd werden, niet uitgebreid genoeg in de notulen opgenomen.

Weshalve de gemachtigde van appellant concludeert dat alsnog behoorlijke notulen van de bezwaarschriftenbehandeling dienen te worden gemaakt. Appellant zal daartoe thans separaat door zijn gemachtigde diens toelichting ter zitting laten uitwerken, zodat deze in het geding kan worden gebracht.

- 2. Appellant meent dat zijn verzoek ingevolgde de Wet Openbaarheid van Bestuur om afschrift van dan wel respectievelijk inzage in het over hem bestaande dossier bij het Ministerie van Defensie niet juist is afgehandeld en komt daarom in beroep bij Uw College.
- 3. Appellant is in elk geval in het jaar 1989 voorwerp geweest van veiligheidsonderzoek van de BVD. In een tweetal rechtszaken bij de Raad van State is zulks bevestigd geworden, alsmede in een deel van het BVD-dossier, hetwelk appellant ter inzage heeft gekregen.

Pas uitermate recentelijk is gebleken dat er niet alleen sprake is geweest van een PID-onderzoek, uitgevoerd ten behoeve van de BVD, doch dat ook onderzoek is gedaan door de MARID die bovendien betrokken is geraakt bij het PID-onderzoek. Inmiddels is vast komen te staan dat er op 22 mei 1989 (een datum die door Defensie is vrijgegeven, doch die door Binnenlandse Zaken geheim wordt gehouden) overleg plaatsvond tussen een MARID-medewerker en een BVD-medewerker over de kwestie Valkenier. In de onderhavige zaak wil appellant graag afschrift en inzage verkrijgen in de notulen van dit gesprek. Tevens wil appellant graag ook de ontbrekende gegevens uit het memo van 17 september 1992, waarin drie punten zijn weggelakt. Ook wenst hij graag de notitie te ontvangen van 21 september 1989. Daarnaast wenst hij graag te ontvangen een drietal faxvoorbladen, de gespreksnotitie van 1 maart 1993 en tenslotte een notitie van de BVD van 31 mei 1989.

(Deze laatste notitie is ook opgevraagd bij de Minister van Binnenlandse Zaken).

- 4. De reden waarom appellant deze gegevens wenst te ontvangen respectievelijk in te zien, zijn inmiddels genoegzaam bekend. Valkenier is slachtoffer geworden van acties van geheime diensten (eerst thans blijkt ook de MARID hierbij betrokken te zijn). Valkenier wil graag exact geïnformeerd worden naar de aard, de omvang, de intensiteit en andere gegevens betreffende deze acties, teneinde op behoorlijke wijze te kunnen nagaan (vrijwel 10 jaar na dato), in welke mate er inbreuk is gemaakt op zijn privacy, op welke wijze er inbreuk is gemaakt op zijn goede naam, danwel hij anderszins is geschaad. Voorts heeft Valkenier een periode gebukt moeten gaan onder bedreigingen van de PID-ambtenaar

die voormeld onderzoek verrichtte. Zijn civielrechterlijke vordering kan geen "handen en voeten" krijgen, c.g. niet op behoorlijke wijze onderbouwd worden, wanneer door de Staat aan appelland alle relevante gegevens voor zijn vordering worden onthouden.

Door de Raad van State is voorts in een tweetal procedures vastgesteld dat de Staat in grote lijnen Valkenier ten onrechte zeer veel informatie heeft onthouden en dat de Staat bovendien ten onrechte de nodige informatie heeft doen vernietigen, pas nadat een AROB-procedure aanhangig was gemaakt. De Raad van State heeft in een tussenbeslissing in 1998 vastgesteld dat de Staat derhalve schadeplichtig moet worden geacht jegens Valkenier terzake dit onrechtmatig overheidshandelen.

De schade die hij ondervindt van het onrechtmatig overheidshandelen kan door Valkenier pas worden vastgesteld wanneer hij eerst eens weet wat er exact gebeurd is. Appelland weet globaal dat er een buurtonderzoek is ingesteld waarbij personen uit zijn buurt, geheel buiten hem om, over hem zijn gehoord en waarbij mogelijkerwijze foto's zijn getoond. Appelland weet dat zijn broer naar alle waarschijnlijkheid bewerkt is. Er vond zeer waarschijnlijk dossieronderzoek plaats. Appelland is thuis bedreigd door de PID-ambtenaar, appelland is later telkens onvolledig/valselijk geïnformeerd over deze onderzoeken naar hem. Immers, thans blijkt ook de Marine Inlichtingen Dienst in relatie te staan tot het PID-onderzoek en daarover besprekingen met de BVD te hebben gevoerd.

In het voorlopig getuigenverhoor op 13 april 1992 stelde , betrokken Marine Inlichtingen Dienst-ambtenaar daaromtrent ten deze van belang: "mijn Dienst weet niets van het PID-onderzoek naar de heer Valkenier. Van de Noorse admiraal heb ik ook niet gehoord".

Thans blijkt dat deze onder belofte afgelegde verklaring van een overheidsambtenaar - op zijn zachtst gezegd - onwaar is. In 1992 ging men er kennelijk nog vanuit dat Valkenier toch geen inzage zou krijgen in zijn dossiergegevens, gelet op de toen geldende Raad van State-jurisprudentie. Dat is nog geen reden om onwaarheid te spreken voor de Rechter. Saillant is dat de Minister van Binnenlandse Zaken destijds op Tweede Kamervragen antwoordde dat het veiligheidsonderzoek van de BVD/PID was ingegeven door de publiciteit rond Valkenier, die deels door hem zelf zou zijn veroorzaakt.

Na lezing van het aanvankelijk geheime dossier bleek echter uit daarin aanwezige stukken, dat deze informatie van de toenmalige Minister van Binnenlandse Zaken onjuist was. Uit het dossier bleek zonneklaar uit de telexen dat het onderzoek plaatsvond op verzoek van de Noorse admiraal van wiens bestaan de MARID niets zou weten.

- 5. Appellant heeft in 1997 bij Defensie afschrift en inzage van het gehele over hem bestaande dossier gevraagd. Aan appellant wordt deze inzage/verstrekking van afschrift deels verleend/deels geweigerd.

Appellant meent dat het een slechte zaak is dat hij thans, negen jaar na dato, nog steeds opzettelijk in het ongewisse wordt gelaten over hetgeen hem toen is aangedaan, zonder dat daarbij op enigerlei wijze het landsbelang dan wel de Staatsveiligheid in het geding komt.

Ook de Raad van State heeft bij herhaling kenbaar gemaakt dat zij niet inzag waarom de Staatsveiligheid in het geding zou zijn, wanneer appellant de door hem gevraagde gegevens werden verstrekt (in de BVD-zaak).

Het Klass-arrest en het Leander-arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens hebben de weg voor Valkenier vrijgemaakt. Deze arresten hebben de Raad van State tot toetssteen gestrekt sedert 1994 voor de beoordeling. Uit deze arresten blijkt dat de grote lijn die gehanteerd moet worden door overheden van EVRM-lidstaten is: "wanneer iemand in een Democratisch bestel woonachtig is, kan hij om bepaalde redenen voorwerp worden van een onderzoek van een veiligheidsdienst. Wanneer het onderzoek echter plaats heeft plaatsgevonden, dient liefst zo spoedig mogelijk daarna, wanneer de omstandigheden dat toelaten, de betrokkene op de hoogte te worden gebracht van de jegens hem verrichte onderzoekshandelingen en het verrichte onderzoek".

Hoewel de strekking van de beide arresten en hoewel de strekking van dit uitgangspunt weinig misverstanden openlaten, meent de Staat ten onrechte allerlei redenen te moeten aanvoeren om appellant zo weinig mogelijk ter wille te zijn bij verkrijgen van de door hem gewenste informatie.

Valkenier wordt hierdoor niet alleen procedureel gefrustreerd in een door hem te entameren civiele schadevergoedingsprocedure vanwege de onrechtmatige geheime dienstactiviteiten, als ook in de Raad van State-zaak, waarin de Raad van State thans moet gaan beslissen over de hoogte van de Valkenier toe te kennen schadevergoeding voor wat betreft het Binnenlandse Zaken-dossier hetwelk is vernietigd.

Ook is inmiddels vast komen te staan door schriftelijke uitlatingen van de inmiddels overleden Minister Dales, dat het PID/BVD-onderzoek volstrekt onrechtmatig was. Er was niet alleen geen opdracht voor verleend, zo stelde zij, doch de betrokken ambtenaar is geheel buiten zijn boekje gegaan. Het is natuurlijk uitermate relevant dat thans ook meer onderzoek heeft plaatsgevonden en dat er ook andere gehe-

me diensten bij dit onderzoek betrokken zijn geraakt. Iets dat destijds ontkend werd.

Des te meer reden om met appelllant in het reine te komen en appelllant thans eens behoorlijk te informeren.

Er lijken andere belangen een rol te spelen te weten het frustreren van rechtmatige schadevergoedingsverzoeken dan dat landsbelang en Staatsveiligheid in het spel zijn. Zo zal een kwaaddenkend observant zeker concluderen uit de gang van zaken tot nu toe.

Toetsend aan het Klass-arrest kan niet anders gesteld worden dan dat appelllant na het onnodige onderzoek al jaren geleden volledig geïnformeerd had kunnen worden over hetgeen er precies is onderzocht, wie allemaal bij dit onderzoek betrokken zijn geraakt, in welke onderdelen het onderzoek uiteen viel, welke instanties hierover overlegd hebben, waarover deze instanties overlegd hebben enzovoort enzovoort. Aan het weigeren van informatie lijken dan ook geen redelijke of reële argumenten ten grondslag te liggen.

- 6. Het Ministerie van Defensie creëert weer een nieuwe zwarte pagina in het Valkenierboek door Valkenier thans weer minimaal zes stukken uit zijn dossier te onthouden (en misschien wel meer). Valkenier en zijn gemachtigde kennen immers het Defensie-dossier natuurlijk niet, en hebben geen enkele toetsingsmogelijkheid, wat er in zou moeten zitten.
- 7. Het tussenvoorstel van Valkenier om het dossier deels te anonimiseren.

Dit tussenvoorstel is niet eens serieus genomen. De AWB-bezwaarschriftenprocedure heeft ook niet geleid tot enige heroverweging. De stellingen waren al betrokken door het Ministerie op het moment dat besloten werd appelllant bepaalde stukken te onthouden.

Ondanks de talrijke argumenten van Valkenier en zijn gemachtigde, is niet veel anders gebeurd in de bezwaarprocedure, dan dat het Ministerie van Defensie haar oude stellingen niet heeft willen loslaten en bij haar aanvankelijke standpunt is gebleven. Een moment van heroverweging heeft ten onrechte niet plaatsgevonden. Ook niet op het moment dat de toenmalige Minister Voorhoeve besloot zich aan te sluiten bij het advies en daaraan ten grondslag liggende motivering. Het schrijven van Minister Voorhoeve is immers ook niet meer dan de vaste formele riedel en verraadt geen tekenen van enige heroverweging.

- 8. Het Ministerie van Defensie stelt zich thans nadrukkelijk op het standpunt dat zij geen enkel onderzoek heeft verricht naar Valkenier. Behalve dat het Ministerie van Defensie dan desondanks toch een dossier heeft aangelegd over Valkenier, is voorts bekend dat Defensie middels de MARID het logboek van Valkenier ter inzage heeft gevraagd

voor onderzoek. Vervolgens is het logboek weer teruggegeven aan Valkenier en . Voorts blijkt dus uit het Defensie-dossier zelf dat er vrijwel tegelijkertijd met het PID-onderzoek een gesprek plaatsvond op 22 mei 1989 tussen een MARID-medewerker en een BVD-medewerker terzake het logboek en Valkenier. Om wat te onderzoeken? Vervolgens blijkt uit het dossier dat er een notitie is besproken in de Marine-staf op 22 september 1989. Dit kan dan wel door Defensie als stuk met een persoonlijke beleidsopvatting worden gezien, een en ander onderstreept tevens de gegrondheid van de gedachten van Valkenier en zijn gemachtigde dat er wel degelijk onderzoek naar Valkenier heeft plaatsgevonden (hetwelk door de PID-ambtenaar bij de Rechtbank te Alkmaar onder belofte ten stelligste werd ontkend). Defensie heeft echter naderhand erkend dat het MARID/BVD gesprek heeft plaatsgevonden, de BVD had zulks tot op heden geheim gehouden, immers in de procedures met de Minister van Binnenlandse Zaken was tot op heden talloze malen gevraagd naar het bestaan van dossiers bij andere diensten, op andere niveau's, bij andere instellingen etc., hetwelk ten stelligste werd ontkend. Er blijkt dus bij de collega Veiligheidsdienst nog een dossier te zijn.

Door de Ministers van Binnenlandse Zaken, door de landsadvocaat, door de BVD werd telkens in de procedures aangegeven dat alle relevante stukken waren vernietigd, voor zover zij bestaan hadden. Uitermate merkwaardig is dan wel dat de MARID/Defensie er nog een aanzienlijk dossier op na blijkt te houden. De Staat spreekt, zo moet worden geconcludeerd, derhalve met twee monden.

- 9. De stukken die Defensie ter beschikking heeft gesteld zijn goeddeels, zoals zij zelf al opmerkt, stukken waarover Valkenier allang beschikt. Het betreft grotendeels stukken betreffende een door Valkenier geentameerd voorlopig getuigenverhoor bij de Rechtbank te Alkmaar. Alle eventueel juist belangrijke stukken die Valkenier nu juist wil ontvangen, ontbreken thans weer. Wat ontbreekt zijn notulen van een gesprek, notities voor een Marinestafberaad, namen van betrokkenen, aanbevelingen die zijn opgesteld, memo's etc..

Juist de belangrijkste stukken ontbreken dus. Valkenier kan zich daar uiteraard niet bij neerleggen.

- 10. Toepasselijke wetsbepalingen.

De toetsing van Defensie vindt plaats aan artikel 14 WIV maar op volstrekt ongespecificeerde wijze. Hoe Defensie het in 14a en b bepaalde toetst is niet helder. In het kader van de aanvulling van de gronden houdt appellant zich het recht voor om dit punt nader uit te werken, doch hij dient thans zijn beroepsgronden zo spoedig mogelijk in te dienen, met inachtneming van de hem gestelde termijn.

Appellant meent voorshands dat de W.I.V., de Wet Inlichtingen Veiligheidsdiensten, niet verenigbaar is met de artikelen 8 en 13 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens. De toetsing aan deze Wet vindt dan ook ten onrechte plaats. Het Ministerie is al een jaar of vier doende - om die reden - een nieuwe wet op de Inlichtingen en Veiligheidsdiensten te redigeren, teneinde in deze lacune te voorzien.

Dit nadat de Raad van State bepaald had dat WIV-bepaling art. 16 onverenigbaar was met art. 8 en 13 (in de Van Baggumzaak en de Valkenierzaak). De WIV-bepalingen hangen zozeer samen dat de hele WIV strijdig moet worden geacht met 8 en 13 EVRM.

Toetsing dient dan ook plaats te vinden aan de W.O.B.

De W.O.B., de Wet Openbaarheid van Bestuur, is, anders dan verweerder kennelijk meent, opgesteld ten behoeve van de openbaarheid die een overheid betaamt ten opzichte van haar burgers. De Wet is derhalve niet bedoeld als een wapen van de overheid tegen burgers die op onrechtmatige wijze op hen betrekking hebbende gegevens trachten openbaar te krijgen. Dit is een belangrijk uitgangspunt, toetspunt in de onderhavige zaak.

Toetsing dient op inzichtelijke wijze plaats te vinden aan de absolute uitzonderingsgronden en de relatieve uitzonderingsgronden.

Appellant is van mening dat deze toetsing in casu door Defensie niet op inzichtelijke wijze heeft plaatsgevonden. De inzage c.q. afschrift in de verschillende stukken wordt door Defensie met name geweigerd op grond van het feit dat het zou gaan om documenten voor intern beraad die in zijn geheel als persoonlijke beleidsopvatting moeten worden gezien. Het Marinestafstuk wordt ook geweigerd omdat dit document inzicht zou kunnen geven in de werkwijze van militaire inlichtingendiensten.

Het besluit van Defensie is voorts onvoldoende gemotiveerd, omdat faxvoorbladen verwijderd zijn en een aantal verwijzingen naar functionarissen en instanties verwijderd zijn, zonder dat Defensie heeft aangegeven op grond van welke bepaling van de Wet Openbaarheid van Bestuur dit dan wel zonodig moest plaatsvinden.

In de Defensiezaak stelt de Staat zich goeddeels op dezelfde manier op als in de BVD-zaak. Ook Defensie stelt zich op het standpunt dat er geen onderzoek heeft plaatsgevonden. Zij is op geen enkele wijze naar zeggen betrokken geraakt bij het logboek, in de Rechtbankzaak heeft men gesteld dat men het logboek weliswaar voor onderzoek in ontvangst heeft genomen, maar dat het logboek vanwege de slechte staat niet verder onderzocht kon worden; uit copieën van het destijds zoekgeraakte logboek valt echter

goed te concluderen dat het vele pagina's zeer leesbaar Russisch bevat. Volgens een standaardwerk over de MARID worden MARID-medewerkers in het algemeen in het Russisch onderwezen. Anders dan zij stelt moet de MARID/MID dus op inzichtelijke wijze toegang hebben gehad tot de teksten van het logboek. Tevens had men de daaraan gehechte zegels kunnen onderzoeken alsmede de in het logboek genoemde coördinaten.

Met het huidig standpunt van Defensie is de openbaarheid wel allerminst gebaat. De civielrechtelijke belangen bij schadevergoeding van Valkenier en Valkeniers burgerrechtelijke belangen en bij het verkrijgen van helderheid over naar hem gedane geheime dienst-onderzoeken worden ook ten zeerste gefrustreerd. Hoe de MARID/Defensie enig belang kunnen hebben bij het verzwijgen van gegevens over Valkenier kan men zich eigenlijk niet voorstellen. Men beroept zich er in elk geval niet op dat de Staatsveiligheid in het geding is. Ook wordt de schade aan internationale betrekkingen niet als grond opgevoerd.

Hier komt bij dat de stellingen van Defensie innerlijk tegenstrijdig lijken te zijn. Immers, waarom dienen allerlei namen, verwijzingen, faxvoorbladen en stukken uit teksten te worden verwijderd terwijl er geen enkel onderzoek heeft plaatsgevonden (dit wordt betwist) hetwelk geheimhouding verdient. In de aanvankelijke beslissing van 31 december stelt Defensie vervolgens weer dat een notitie van de Marinestaf inzicht zou kunnen geven in de werkwijze van de militaire inlichtingendiensten (meervoud). Dit is ook een uitermate mysterieuze volstrekt ongemotiveerde mededeling, die bovendien vragen oproept. Zijn er dan nog meer veiligheidsdiensten bij betrokken dan de PID en de BVD en de MARID? De Noorse??

11. W.O.B. beperking terzake documenten ten behoeve van intern beraad.

Uit de literatuur terzake de W.O.B.-criterium mag ik het volgende citeren:

Uitgangspunt is dat in een geval van verzoek om informatie uit documenten, opgesteld ten behoeve van intern beraad geen informatie wordt verstrekt over daarin opgenomen persoonlijke beleidsopvattingen. Het is dus uitgangspunt dat dus wel informatie wordt verstrekt over intern beraad, maar niet over de persoonlijke beleidsopvattingen. Uit de stukken van Defensie blijkt dat Defensie dit criterium heel anders uitlegt en meent dat zij geen enkel inzicht hoeft te geven in het intern beraad als er daar een persoonlijke beleidsopvatting in genoemd zou staan (hetgeen betwist wordt). Bovendien zou Defensie niet van plan zijn feitelijke gegevens te verstrekken als die wellicht enigszins vervlochten zouden zijn met persoonlijke beleidsopvattingen. Dit is een heel ander uitgangspunt dan in de

literatuur wordt aangehangen. Alles wijst erop dat Defensie zich, evenals de Staat c.q. de Minister van Binnenlandse Zaken, destijds weer als tactiek heeft gekozen zich met hand en tand te verzetten tegen het verstrekken van welke informatie dan ook en dan maar "te zien waar het schip strandt.....".

Volgens de literatuur kan in het geval van persoonlijke beleidsopvattingen gegevensverstrekking plaatsvinden in geobjectiveerde vorm. Dit is iets anders dan het weigeren van informatie, zoals thans plaatvindt. De persoonlijke beleidsopvattingen waarop Defensie zich veelvuldig beroept, roepen ook een beeld op dat er sprake is van een te bediscussiëren beleid van deze veiligheidsdienst dan wel de Marinestaf (dit is niet duidelijk) waarover diverse betrokkenen dan ook persoonlijke opvattingen hebben. Ook Valkenier is niet zo geïnteresseerd in persoonlijke opvattingen van diverse Marinestaf of MARID-medewerkers, maar wil graag weten welk onderzoek er precies is gedaan, wat men aan gegevens over hem heeft opgeslagen en op welke wijze de Staat zijn belangen de afgelopen negen jaar heeft geschaad.

Het is appellant overigens een raadsel waarom de Marinestaf en de diverse betrokken veiligheidsambtenaren nota's zouden maken, debatten zouden voeren, waarin dan beleid zou moeten worden gemaakt. Dit hoewel meen geen enkel onderzoek zegt te hebben geëntameerd over Valkenier. Hier signaleert Valkenier ook duidelijk tegenstrijdigheden.

Valkenier meent dan ook dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, dat zij in strijd moet worden geacht met de bepalingen van de W.O.B. en de daarin vervatte regelgeving. Dat hem zo spoedig mogelijk inzage en afschrift dient te worden gegeven van het gehele over hem bestaande dossier. Dat vastgesteld dient te worden dat Defensie volstrekt ten onrechte op onjuiste gronden Valkenier c.q. appellant verhindert bij zijn rechtmatige pogingen om zijn recht te vinden, te weten, behoorlijke informatie omtrent de onderzoeken, informatie-uitwisselingen etc. door de Staat middels de diverse veiligheidsdiensten jegens hem uitgeoefend. Subsidiar wordt de weigering om zelfs anonimisering van stukken maar in overweging te nemen gezien als zijnde een bewijs dat men Valkeniers rechtmatige rechten wil dwarsbomen. Subsidiar verzoekt Valkenier Uw College te besluiten zoals u in goede Justitie juist acht.

Mr Hans Gaasbeek
advocaat